

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 160.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000974400/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

hos ham med de Ting. Nu havde han jo allerede gaaet mange flere Aar og været ulykkelig, end den lille, korte Tid af sit Liv, da han virkelig havde været glad. Og fremad: bare Foreløbighed uden Hvile, og saa — Evigheden, — — og han turde ikke tænke paa den!

Han maatte jo nu til at arbejde igjen, det var det, der tog Tankerne bedst. Men han syntes sommetider, at Arbejde var det lumpneste af alt Forrædderi mod En selv; — naar man havde dér givet sig af dermed nogen Tid, bildte man sig jo gjerne ind, at det betød noget. Aa, Du forbarmende Gud!

Han disputerede knap saa meget som før, men nu studerede han saa meget des ivrigere de skolastiske Systemer. Men han væmmedes, naar han nu om Dagen var bleven optagen af det læste, — saa kom jo om Aftenen den anden Betragtning, som var den sande: at det hele var godt til at slaa Tiden ihjel med og holde Tankerne borte fra Afgrunden. I fortvivlet Trods kunde han saa undertiden sige: nej, jeg vil ikke plage mig selv længere. Jeg vil arbejde og glæde mig, og det skal være mit Liv og ikke en Dvaledrik. Hvem skylder jeg alle de Lidelser? Min Fader har jo ingen Myndighed over mig mere! — og hvem veed, hvad der i Virkeligheden er Guds Vilje, det kan være, han sletikke forlanger det. — Naar saa slige Tanker var gaaet igjennem hans Sind, saa slog han igjen en Streg over dem som ugudelige, — men levede alligevel nogen Tid under Indtrykket af dem, — til Foreløbigheds-Følelsen var bleven eneraadende igjen.

Havde han været fri i Sindet, vilde Systemerne sikkert have grebet ham stærkt med deres Tanker. Nu blev det jo saadan halvt om halvt. Men der var et Bevis som Anselms ontologiske — for Guds Tilværelse: i Øjeblikket kunde det ligefrem være ham en Vederkvægelse Gang paa Gang at gennemløbe denne Tankerække, — der var noget derved for ham, som mindede om den fysiske Fornemmelse ved at gynges i høje, luftige Reb. Jo: vor Sjæl kunde altsaa rumme Forestillingen om et *noget*, sagde Anselm, som var det største, man kunde tænke sig. Men dette noget kunde umulig *blot* være en Forestilling hos os, det maatte ogsaa være virkeligt. Var det nemlig ikke virkeligt, da var det hellerikke det største, vi kunde tænke os; thi vi vilde da altid kunne føje dets Virkelighed til i vore